

Sandefjord, 19. desember 2014: Vedtak i sak 162-2014.

Klager: NN v/YY

Innklaget: Kreditor, postboks 782 Sentrum, 0106 Oslo.

Saken gjelder: Om sammenslåing av krav.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www..inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Klagen gjelder i alt 14 ubetalte fakturaer fra XX. Kravene gjelder nettleie og kraft med første fakturaforfall 26.03.13 og deretter månedlige forfall i perioden juni 2013 til juni 2014.

2. Saksforholdet.

Klager erkjenner betalingsmislighold av samtlige terminer. Det klages over at innklagede ikke har slått sammen alle sakene.

Klagen ble oversendt innklagede til uttalelse. I sitt tilsvaret til Inkassoklagenemnda redegjorde innklagede for saksbehandlingen og hvorfor ikke alle kravene var slått sammen til ett krav, men fire krav. Det fremgår av tilsvaret at innklagede opprettholder kravet på de utenrettslige inkassoomkostningene.

3. Partenes anførsler.

Klager anfører: Oppdeling av det misligholdte kravet i fire medfører en unødvendig kostnadsøkning. Dette har omlag doblet inkassosalæret i forhold til om alle krav var samlet i en sak. Det anføres at skyldner ikke plikter å dekke disse kostnadene.

Klager påberoper Finanstilsynets rundskriv 8/2011 pkt 2.1 første og annet ledd. Det kan ikke ses at kravene er ulike i relasjon til 2.1.1. ledd. Alle 14 krav synes å være behandlet likt av innklagede. Alle saker burde vært sammenslått da prosess med sikte på stenging av strøm ble startet i august 2014.

Det anføres videre at skyldner er utsatt for et urimelig påtrykk i strid med god inkassokikk. Det er ikke kronologisk rekkefølge mellom fakturaene som er samlet i de enkelte saksnumre. Dette gjør oversikt over gjeldsforholdet vanskelig for skyldner.

Innklagede anfører: Inkassators plikt til sammenslåing av krav gjelder saker med likt gjeldsgrunnlag. Inkassoklagenemnda har i sin praksis lagt til grunn at krav ikke trenger å slås sammen når de ikke er oversendt til inkasso på samme dag, jf sak 235-2011. Månedlige forfall i et løpende abonnementsforhold kan ikke omtales som parallelle krav. I to av de innklagede sakene er det 4 fakturaer som inngår som beregningsgrunnlag for salær, i de andre to sakene er det 3 fakturaer som inngår som beregningsgrunnlag for salær. De krav som det er funnet hensiktsmessig å slå sammen, er slått sammen, og det anføres at innklagede følgelig har vært imøtekommende hva gjelder sammenslåing av krav.

Innklagede bestrider advokat YYs forståelse av rundskrivets pkt 2.1 første ledd om at kravene synes å være behandlet likt av innklagede, og at de følgelig må sammenslås. Til dette bemerkes at unntaket i rundskrivets første ledd omhandler ulike gjelds-/tvangsgrunnlag. Det foreligger ikke ulike gjelds-/tvangsgrunnlag for de angjeldende krav, og innklagede anfører dermed at hovedregelen i rundskrivets pkt 2 må gjelde.

Klager gjør også gjeldende rundskrivets punkt 2.1 andre ledd der det står følgende:

“Kostnader ved utenrettslig inndrivning kan bli ansett helt eller delvis unødvendige dersom det var absolutt på det rene at inndrivingsforsøket ikke ville lykkes.”

Videre presiserer Finanstilsynet at dette vil kunne være tilfellet dersom samme eller andre krav kort tid i forveien er forsøkt rettslig inndrevet uten hell. Innklagede vil bemerke at ingen av kravene er forsøkt rettslig inndrevet. Hva gjelder Finanstilsynets passus om at kostnader ved utenrettslig inkasso kan anses helt eller delvis unødvendige, så må dette tolkes svært strengt som følge av ordlyden “absolutt på det rene at inndrivingsforsøket ikke ville lykkes”.

Klager tok ikke kontakt før 04.08.14 vedrørende disse sakene. Det er ikke fremlagt dokumentasjon som skulle tilsa at innklagedes inndrivingsforsøk ikke ville lykkes. Innklagede har ikke vært i kontakt med NAV eller liknende institusjoner. Snarere tvert i mot kan en her argumenteres for at varsling om stenging av strøm, som vist til i avsnitt vedrørende delbetaling av sak 71343713, førte til at inndrivingsforsøket delvis lyktes.

Det anføres at hverken lov, forskrift eller rundskriv har oppstilt krav til en kronologisk sammenslåing av sakene. Det erkjennes at saksbehandler kunne valgt en logisk kronologisk sammenslåing av krav, men det påpekes at innklagedes betalingsoppfordringer angir de enkelte kravene, fakturanummer samt betalingsfrister.

Innklagede har nedlagt påstand om at klagen ikke tas til følge.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken.

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 24. november 2014. På grunn av inhabilitet vek nemndas faste medlem, Linn Hagesæther; sete for varamedlem, Hilde Larsson. Vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven.

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivning. Det er en forutsetning at kravet er brakt til forfall. Det skal som hovedregel også være sendt inkassovarsel før et krav kan sendes til inkasso. Etter inkassoloven § 17 fjerde ledd faller erstatningsplikten bort dersom fordringshaver eller inkassator har opptrådt i strid med god inkassoskikk overfor skyldneren.

Inkassoklagenemnda legger til grunn at alle kravene er brakt til forfall ved tilsendte fakturaer, at alle varsler er mottatt og at hovedkravene er erkjent av skyldner. Under disse forutsetningene har nemnda vurdert om kravene burde vært sammenslått for å unngå unødige inkassokostnader, jf. inkassoloven § 17 første ledd.

Når en inkassator får i oppdrag å drive inn flere krav mot samme skyldner, må inkassatoren vurdere om omkostningene ved å drive inn kravene separat er nødvendige. Er separat inndrivning ikke nødvendig, vil heller ikke omkostningene være nødvendige. Kravene må da behandles samlet, og det samlede hovedkravet blir beregningsgrunnlaget for de utenrettslige inndrivingskostnadene (inkassosalæret). Med bakgrunn i at erstatningsplikten for inndrivingskostnadene er objektiv, har Inkassoklagenemnda i sin tidligere praksis tolket nødvendighetskriteriet strengt. Momenter som er blitt vurdert er fordringshavers behov for kostnadsdekning og effektiv saksbehandling mot skyldners behov for beskyttelse mot unødige kostnader.

Inkassoloven inneholder ikke nærmere regler for sammenslåing av krav. I Finanstilsynet rundskriv, R 8/2011, “Retningslinjer for varsling og sammenslåing av krav” heter det imidlertid at “Når en inkassator får oversendt to eller flere krav samtidig fra samme oppdragsgiver mot samme skyldner, og kravene er på samme stadiet i innfordringsprosessen, skal kravene som utgangspunkt slås sammen. Det vil følgelig ikke være nødvendig å slå sammen to krav dersom betalingsoppfordring allerede er sendt for det ene kravet når det andre mottas til inkasso.”

Innklagede henviser til dette rundskrivet i sin argumentasjon for hvorfor ikke alle kravene er sammenslått og separate inkassosaker er iverksatt. Kravene ble samlet i fire saker slik at fire krav inngår i beregningsgrunnlaget for salærberegningen i to av sakene, mens tre krav inngår i salærberegningen i de to andre saksnummerne.

Inkassoklagenemnda har i sin praksis lagt til grunn at krav ikke trenger å slås sammen når de ikke er oversendt til inkasso på samme dag. De 14 ubetalte kravene, alle oversendt til inkasso på ulike tidspunkter, er samlet i fire saker. Nemnda kan verken se at det er påberopt underveis eller at det er sannsynliggjort at unntaksbestemmelsene kommer til anvendelse, og nemnda kan heller ikke se at andre hensyn taler for å fravike hovedregelen i rundskrivet.

Klager har heller ikke sannsynliggjort at det er absolutt på det rene at inndrivingsforsøk ikke ville lykkes. Pågang i en annen sak har tvert i mot medført at krav er blitt betalt. Nemnda viser her til uttalelse i nemndsavgjørelse i sak 59-2013. Det ble der lagt til grunn at klager ikke på noe tidspunkt hadde kontaktet fordringshaver eller innklagede og anført manglende betalingsevne. "Nemnda bemerker at svak eller manglende betalingsevne forutsetningsvis er årsaken til de fleste betalingsmislighold, og nemnda er derfor av den klare oppfatning at manglende betaling av løpende ytelser i seg selv ikke kan føre til at skyldnere fritas for den objektive erstatningsplikten inkassoloven §17 første ledd hjemler. Nemnda er av den oppfatning at manglende betalingsevne som et minimum må påberopes for hvert enkelt krav, og at det ikke kan pålegges noen undersøkelsesplikt for fordringshaver eller inkassator."

Nemnda har til slutt vurdert om den noe tilfeldige sammenslåingen av saker har medført at klager er utsatt for et urimelig påtrykk i strid med god inkassoskikk.

Inkassoklagenemnda har merket seg at innklagede erkjenner at de kunne valgt en logisk kronologisk sammenslåing av kravene. Nemnda kan imidlertid ikke se at dette har skapt slik usikkerhet for skyldner at det utsetter henne for et urimelig påtrykk.

Klagen har etter dette ikke ført frem, og klager plikter å erstatte fordringshavers inkassoomkostninger.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak.

Klager gis ikke medhold og plikter å erstatte de avkrevde inkassoomkostningene.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda